

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 100 frt — kr.
 Félévre . . . 50 „ — „
 Negyedévre . . . 25 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET
 hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz től

Elkártyázott becsület.

Pécs, 1896. április 9.

(*) Orvos van a legtöbb, — szokták mondani. Hisz tapasztalhatjuk a mindennapi életben, ha egyáltalában valami bajról panaszkodnak embertársaink, majdnem mindenike előáll valami biztos hatású szerrel, melytől az ő hasonló bajuk annak idején megszűnt. Szakasztott ilyen a helyzet, midőn valami társadalmi kórság, illetve ennek valamely tünete vibrál a levegőben: a tollforgatók nagy serege mindjárt kész a medicinával és a szerint, a mint a párosviaskodásról, öngyilkosságról, vagy legujabban a kártyázásról van szó, a régi recipe szerint megíródott cikkelyekkel boldogítják a nyájas és nyájatlan olvasókat és aztán a napirendre térnek egyszerűen a szenzációs esemény fölött, a mely legfeljebb ugyis csak három napig tarthatja fen magát az aktualitás fölszínén.

Kártya ugyyszólván minden magyar ember kezében volt, hisz nekünk nemzeti speciálitásunkat képezi, hogy köztünk vannak legtöbbben aránylag a többi nemzetek közt, a kik tudnak kártyázni. Persze, még abból, hogy valaki kártyázni tud, nem következik, hogy egyszersmind kártyás is. Mivel azonban olyan emberek is szoktak kártyázni, a kik nem tudnak, csupa divatból, csupa unalom-üzésből, az ilyenek az-

tán rendszerint áldozatai szoktak lenni azoknak, a kik nagyon is tudnak kártyázni.

Közönségesen a dologtalanság lovagjai szoktak leginkább unatkozni, következőleg ezek ölik agyon kártyával a visszazerezhethetetlen időt. A kik aztán a kártyaasztalhoz ülve embertársaik pénzét akarják magukhoz kaparítani, részesekek lesznek a legnagyobb foku önzésben, s lassan-lassan szenvedélyükké válik a kártyázás, akár tudnak, akár nem tudnak Fortuna festett lapjaival banni.

Nem célunk ez alkalommal azokról beszélni, a kik egyáltalában nem értenek a kártyákhoz. Jámbor lelkületű, bár végtelenül üresfejű gentleman-ek az ilyenek. Rendszeresen ők az áldozatok, a balekok. a megkoppasztottak, a kik talán jobban tennék, ha pénztelen gentleman társuknak egy összegben átadnák azt a pénzt előlegesen, csak hogy kártyázniok ne kelljen olyan híres matadorokkal, egy hasznuk mégis megmaradna: az elvesztegetett idő.

Sokkal érdekesebb azonban olyan komániát szemügyre venni, a hol valamennyien egyformán jól tudnak kártyázni, a hol egyforma szenvedély égeti a résztvevőket: nyerni és a véletlenség változó mosolygásában gyönyörködni. Itt már minden tehetségére szüksége van a játékosnak, hogy le ne főzesse magát. Csupa fül, csupa szem, idegei megfeszítvék, lázasan szoron-

gatja a kártya-lapokat. „Ime a zöld disznó bevágott!” — és behuzza az előtte fekvő pénzhalmazt.

Az országos kaszinó, mely annak idején éppen azzal a céllal alakult a fővárosban, hogy a nemzeti kaszinóban nagyban fellángolt kártya-szenvedélyt kissé fékezze. Hisz jobbára a gentry-körökhöz tartozó fővárosi, vagy vidéki földbirtokosok lettek a tagjai, a kik odahaza is megszólaltatják a csöndest unalmas téli napokon, vagy egy jól sikerült vadászat után, miért ne tehetnék ezt évenként legalább egyszer abban a zártkörű társaságban, melyet éppen ők alapítottak csupán azért, hogy az erdélyrészi találkozzék pl. dunántúli cimborájával és egy kis hazafias mérközést rendezzenek a zöldasztal mellett.

Nos hát, ebből még soha se lett volna botrány. Körülbelül egyenlő rangbeli és minőségű egyének kockáztatnak meg pár száz forintot és ha az egyik nyereséggel kél föl. siet kijelenteni: Pajtikám, a jövő esztendei gyapjувásár alkalmával visszaadom! És többnyire úgy esik a dolog, hogy a tavalyi veszteségből másik évben nyertes lesz.

Midőn a Dániel-féle kártyabotrány köztudomásává lett, sokat kutattunk az indítók iránt, vajjon lehetséges-e egyáltalában, hogy egy csupa gentleman-ekből álló társaságba hamis kártyás is beférközzék. Sajnos, kutatásaink és vizsgálódásaink ered-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Visszaemlékezés Bánffy-Hunyadra.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —
 Irta: Lärmás őrmester.

Mikor az őrnagyunk, egy potrohos, alacsony termetű, torzonborz bajuszu, hajtalan fejű emberke megtudta, hogy az őszi gyakorlatokra Bánffy-Hunyadra megyünk, napjában többször elfogta a műdüh; a laktanyában nem beszélt, csak lármázott; nem rendelt el semmit, hanem a legerélyesebben parancsolt. A zászlóalj önkéntesei összedugták a fejüket s ravasz mosolylyal ajkaikon konstatálták, hogy a parancsnok ur érdeklődik, valami nagynak kell a közel jövőben történni, annál is inkább, mert a legközelebbi vasárnapra ruha és bakancs vizit volt elrendelve.

Az elrendelt szemle kegyetlen rosszul sikerült: a bakkancsok nem voltak fényesek, tehát a cipőtisztítás és ápolás rossz; a gombok halványak, sőt megtörtént az a hallatlan eset, hogy némely köpönyegen úgy lógtak, mint a leölt csirkén a fej; ez már annyira dühbe hozta őrnagyunkat, hogy a szemlét abbahagyta s jövő vasárnapra azzal feny-

getődött, ha nem lesz példás rend és tisztaság a bakkancsok és gombok ezrei közt, hogy laktanya-fogságot ad az egész zászlóaljnak. A nem sikerült szemle után, az önkéntesek összedugták a fejüket s konstatálták, hogy az ugynevezett császárgyakorlat előtt az a régi katonai elv jutott őrnagyunknál érvényre, a mely így szól: „A lehetetlenséget kell követelni, hogy a lehetőséget elérjük.”

Igy teltek napjaink egész az őszi gyakorlatok kezdetéig, a midőn vasutra szállt egész ezredünk s elindultunk Erdély hófedte bércei felé.

Az alföldi fiuknak nem igen tetszett ez az expedíció; mindenféle csak hegyek, ezek úgy összeszorítják a síkságon született ember szívét, akár egy abrincs volna körülötte. Hát mikor meglátta a gazdag alföldi falu szülőtte a hegyoldalban buslakodó kéménytelen szalmafüdélű, füstös-piszkos kis oláh házakat, akkor fogta még csak el szívüket a honvágy.

Teljes tíz óra hosszat marsoltunk, az égből úgy dült az eső, mintha megrepedtek volna az ég csatornái. Tíz órai keserves menet után elértünk egy kis oláh falut, a hová beszállásolták egész ezredünket. A faluban valami Tógyer nevű paraszthoz jutottunk szállásra, ez volt a környék leggazdagabb embere, pedig ez is oly szegény volt, hogy ama bizonyos miskolci egér valóságos

Rothschild volt hozzá képest. Mondom, e szegény emberek közé jutottunk mi jó módhoz szokott alföldi lakók.

A hogy beértünk a faluba, a szegény paraszt oláhok mind kijöttek oduikból, s levett kalappal fogadtak, asszonyai pedig teknőt tartva maguk előtt, abból hajigálták ki a szilvát, almát, egyetlen kincstüket, a magyar bakák közé.

Házi urunk, Tógyer uram, levett kalappal jelentette, rosz magyarsággal persze, hogy neki van a kertben egy petrencére való szalmája, ezt rendelkezésünkre bocsájtja; van a kertjében két szilvafa is, arról is szedjék le a katonák a gyümölcsöt, míg van rajta; mert ő tudja mi a becsület, mert ő is volt katona s ott hadakozott Königráts alatt.

Mi persze elfogadtuk az emberséges oláh ajánlatát, s becsületesen megfizettünk érte; mert a katonának ilyenkor többet ér egy marok szalma, mint máskor akár egy egész kazal.

Másnap tovább meneteltünk; az eső csak úgy zuhogott. Az volt a szerencsénk, hogy borjut vittünk a hátunkon, mert különben az egész ruha leásott volna testünkről. Tizenegy órai erőltetett menet után egy nagy urasági pusztához értünk, valami erdélyi grófé volt a birtok. A szalmakazlak úgy álltak egymás mellett glédába, akár a

ménye az lett, hogy igenis, lehetséges, a mint ezt a másik eset, a Babó képviselő esete is igazolja, sőt éppen azon csudálkozunk, hogy több eset nem került nyilvánosságra, holott talán ha nem Kosztká dr. a hirhedt leleplező és megfigyelő, talán több eset is került volna nyilvánosságra.

Tudvalevőleg a magyar gentry pusztulása, anyagi elzülése már évtizedek óta tart. Következőleg igen sokan vannak, a kik csupán jó hangzású ósi nevük birtokában fölmennek a fővárosba, esetleg valami szerényebb hivatalra tesznek szert és többnyire olyan hasonlókora fiatal emberek társaságát keresik, a kiknek semmi egyéb címük nincs, mint „a papa fia“, persze a háttérben álló papa bőven el van látva földi javakkal. Ilyenekre folyik az utazás. Belépnek a kaszinóba, együtt unatkozzák át az időt, együtt kártyáznak. Persze, a már lelki elzülés útjára lépett gentrynek ez az ő cimborájává lett gazdag fiu csak eszköz volt, a kit a világért sem tenne tönkre, jó lesz majd tartaléknak, hisz oly jó fiu; ő nagyobb vadra utazik.

Ez a nagyobb vad pedig a vidékről hébe-korba fölrandult gentry, a ki nem is képes föltenni, hogy abban a zártkörű társaságban, melynek ő is tagja, lehessen valaki, a ki nem bizza csupán a véletlen szeszélyeire a kártyajárást, hanem megkorrigálja a szerencsét. Többnyire ezek a jó vidékiek viszik föl a sok jó ropogós bankót, a melyek aztán ilyen tönkrejutott gentryk zsebeibe vándorolnak. Volt reá eset azonban, hogy egyszer-másszor az a vidéki ur nem hagyta magát és ő lett a nyertes. Hát bizony megesett, szegény ide szegény oda, hogy azok a jeles gentleman-ek kénytelenek voltak kijelenteni, hogy majd „hozzák“ a veszteséget. Mert ők egymásközt ezekben játszanak ugyan, de nem készpénzre, csupán „bon“-okra, csupán a vidéki friss pénz érdekli őket, ezt fűrvizer köcsik. A legénység örült, mert szalmát látott.

Eszedünk megállt s az ezredes kiadta a parancsot a táborozáshoz. A legénység kifessítette a hadi sátrakat s néhány perc múlva úgy nézett ki az egész nagy gyep, mint Bécs környéke, mikor nagy Mohamed hadai táboroztak körülé.

Sürgés forgás, kalapácsok ütése, trombitasszó, káromkodás, mind oly sajátos összehanggá vegyült: ez a tábori élet zenéje. A hadi sátrak fölállítása után elindult egy komendó a majorba, hogy kérjenek az uraságtól pénzért szalmát, a táborozás ez red számára. Egy idő multán megjött a komendó parancsnoka s azt jelentette az ezredes urnak, hogy a tisztartó ur nem ad még pénzért sem senki fiának egy szál szalmát sem, mert az urasága megtiltotta.

Megbotránkozva hallottuk a káplár jelentését. Nem akartuk elhinni, hogy a magyar katona számára magyar ur ne adjon pénzért sem egy maréknyi szalmát.

Az ezredes egy tisztet küldött be a tisztartóhoz, hogy tegye előtte plauzibilissé a helyzetet, megmagyarázva, hogy a legénység a tisztekkal együtt tizenegy órát mentelt, a sárba csak nem feket.

A tiszt csakhamar visszatért ugyanazzal az üzenettel, mint a káplár, hogy t. i. a tisztartó nagyon sajnálja, de nem adhat, mert urasága megtiltotta.

Esztünkbe jutott a szegény Tógyer, a ki levett kalappal várt ránk a zuhogó

a modern közkereseti társaságot, melyet éppen az országos kaszinónak állana érdekében kiküszöbölni tagjai sorából.

Korántsem kell azt gondolni, hogy csupán Dániel, vagy Babó lettek volna a vétészek, volt ott több is és lesz még több is hasonló eset mindaddig, míg balek lesz a földön, a ki szerencsésének tartja egy díszes társaságban megszabadulni néhány képhasu bankójától.

Csupán az marad mindörökre rejtély, hogy mi csoda indok vezethette Kosztkát a leleplezésekre, holott neki éppen ezek a leleplezettek voltak testi-lelki jó barátai? No de ne fűrkészszük. Vannak a világon ezrével vegetáló lények, a kik csak a kártyának élnek. Erről az országos híru leleplezőről sem tudja senki, hogy ki ő és merre van hazája; míg a szerencsétlen Dánielt és Babót széles körben ismerték, és hogy most, midőn e két utóbbi teljesen elkártyázta becsületét, a világ egyszerűen napirendre tér fölöttük a részvét legkisebb jele nélkül. tulajdonítsuk ezt annak a jobb irányzatnak, mely ugylátszik, tért akar foglalni, hogy a kártyás elemet a tisztességes társadalom végképp ki fogja zárni magából.

H i r e k.

Pécs, 1896. április hó 9.

Divat a botokban.

— Szezon cikk. —

A bothordást a jól öltözött uri emberek tavasszal karolják föl és télen ejtik ismét el. Az idei tavasz fordulatot jelent a botok divatjában.

Az egy darabból készült naturbotok, vagyis magyarul töröl metszett botoknak csufolt bunkókat és a fehér csontfejú pálcákat egészen félretették a korrektül öltöző emberek, fényezett gömbölyű sétatobotokat és vékony tekenőshéjszerű suhogó pálcákat használnak. Rövid bütykös spanyolnádezákat

esőben s rendelkezésére bocsájtotta azt a néhány szál szalmáját, azt a néhány szem szilváját.

Ilyen cselekedetek teremtik meg a modern D ó z s a G y ő r g y ő t.

Sárba vízbe töltöttük az egész éjszakát s másnap kora reggel elindultunk; késő délutánig marsoltunk, míg egy magyar faluhoz értünk; itt elszállásoltak minket. A magyar paraszt nem várt ugyan kalap levéve a zuhogó esőben, de azért ép oly vendégszeretettel, mint a szegény oláh. Egy szobát teleraktunk szalmával s tizen is lehevertünk egymás mellé nyugodni.

Alig helyezkedtünk el, ránk nyitja az ajtót egy öreg anyóka.

— Tiszt urak maguk, instállom alásson?

— Azok volnának.

— Engedelmet kérek, de nem hiszem.

— Mért nem hiszi, édes anyóka?

— Mért én mindig azt hallottam, hogy a tiszték urak; már pedig engedelmet kérek, az nem uri dolog így összefeküdni, isten bocsá', mint a malacok.

— Katona dolog ez, édes anyóka.

— Az lehet instállom, de urinak nem uri dolog.

Az öreg asszony életébe sem mondott ennél igazabbat.

Másod-, harmad- és negyednap megvittünk a nagy békecsatákat, hogy végződtek azok, azt legjobban megmondta és megmondja a „Rendeleti Közöny.“

is hordanak kissé barnára pörköltve, általában az idén a rövid botok járnak, úgy hogy a sétatálcák megszűnnek szinte támaszokká lenni és most már egyedüli rendeltetésük az, a mely két végükkel áll összekötésben.

Feltűnt az idén a botok botja is, az ugynevezett nagy bot, mely némi túzással vegyeskerekedésnek is nevezhető. Egyik kávéházba mutatnak be ma ebéd után egyet.

A gazdája, valami élelmes vigéc, a pénztárosnőnek tette a szépet, mikor a kávé-tündér eltörte a varróútját és másikat keresett.

— Szolgálhatok talán — szól a nagy bot gazdája és lecsavarta a sétatobotja fejét, az előtűnt turegből varróútjuk kerülték elő.

Később szipka, majd gyufa kellett valakinek, a nagy botban az is találkozott.

Most már a közérdeklődés a bot köré csoportosult. Mindenki kért valamit a csodabot bőven öntötte a holmikát.

Tintatartó, toll, irón, kés, kesztyűk, apró virágcsokrok, inggombok, cipőgombolók stb. kerültek elő.

Egy nagyon kíváncsi ur arra kérte a bot tulajdonosát, hogy egy kis bizalmi nyilatkozatot huzzon ki a csodajóságából a mire az önérettel válaszolt vissza:

— Kérem én nem vagyok Pécs város polgármestere!

A kik ágyukat, hadihajókat kértek, azokat biztosította a felől, hogy otthon van neki ilyen tartalmu botja is.

Végül, mikor már kipószolta magát és a bot is üres lett, akkor összezsavarta megpörgette a két ujjában és azt mondta:

— Hát kérem alásson, tessék igérni érte!

Vevő is akadt volna, de mind sokat akart a botból, végre egy ur már szinte kifizette, mikor megint mást gondolt és letette.

— Bocsánat nem vehetem meg.

— Miért kéremalásson?

— Nincs benne csizmahuzó!

Napirend 1896. április, 10-én.

Naptár. péntek, április 10. — Róm. kath.: Ezekiel. — Prot.: Ezekiel — Görög-kel. (márc. 29.) Márk. — Zeidó: 1 Perék. — Nap két 5 óra 24 perckor. — nyugszik 6 óra 40 perckor. — Hold két 11 óra 06 perckor délelőtt, — nyugszik 6 óra 07 perckor délután.

Időjárás: hőmérséklet 4 Cels. fok meleg, légnymás 749. Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint hőemelkedés, helyenkint csapadék várható.

Állandó választmány ülése a vármegyeházán d. e. 10 órakor.

Sorozás vége a mohácsi járásban.

Színház: Ujházi Ede vendégfelléptével „Constantin abbé“, vigjáték.

— (Közigazgatási bizottsági ülés.) Pécs város közigazgatási bizottságának tagjai, számszerint 14-en, összejültek ma d. e. 10 órakor a városház közgyűlési termében és Kardos Kálmán főispán elnöklete alatt az egyes szakelődők bejelentették, hogy semmi különös jelenteni valójuk nincs, miért is a lefolyt március hóra vonatkozó jelentéseik olvasatlanul tudomásul vétettek. Három jelentés azonban, a polgármesteré, a pénzügyigazgatóé és a tiszti főorvosé fölolvastatott, a mely idő alatt polgármesterünk tisztára elfogyasztott két cigarettát; mikor a harmadikra akart rágyújtani, az ülés véget ért.

— (Kinevezés.) Tóth Istvánt, aki mintegy nyolc éve első segédje volt a Köszl-féle fűszertüzetnek és előzőkeny modora miatt sok jóakarót szerzett magának ittléte alatt, a Dunagőzhajózási társaság bányatelepi élelmiszer raktárához üzletvezető raktárnoknak nevezték ki és e minőségében állását már a napokban elfoglalja. Sokan gratuláltak

már új állásához a fiatal kereskedőnek, és régi főnöke, a városzerte ismerős Kősi bácsi bár jobbkezét veszi el benne, szintén örvend, hogy az ő alkalmazottját tüntette ki a társaság egy ilyen bizalmi állás adományozásával. Szorgalmas, pontos embernek ismertük Tóthot, hisszük, hogy új helyét is emberül meg fogja állani.

— **(Köszadók Pécsen.)** A pénzügyigazgató jelentése szerint március havában befolyt a város területén egyenes adók címén 13.415 frt 67 kr.; a múlt év hason időszakában 13.174 frt 92 kr. Január 1-től március 31-ig befolyt összesen 71.244 frt 22 kr., míg a múlt év hasonló időszakában 68.821 frt 46 kr. a mi örvendetes tudomásul szolgál.

— **(Hímen táblája.)** A pécsvárosi anyakönyvvezetői hivatal házassulandó kihirdetési tábláján e héten a következő új jegyespárok nevei olvashatók:

Szerencsés Mihály, róm. kath., Pécs
— Fendt Teréz, róm. kath., Pécs;
Bánovics Antal, róm. kath., Pécs —
Péter Éva, róm. kath., Pécs;
Seh Jenő (Mihály, Ferenc) róm. kath.,
Bécs — Maragossian Ilona, (Helena, Mária,
Terézia,) róm. kath., Bécs;

Véber János, róm. kath., Pécs — Blum
Anna özv. Ujváry Lajosné, róm. kath., Pécs.

— **(Ragadóskezű kocsis.)** Vörös József kocsis Bucsu-szent-Lászlóról származott ide, hol mint kocsislegény volt alkalmazásban. Ujabb időben azonban szolgálati helyét igen gyakran váltogatta s a mely helyről eltávozott, onnan vele együtt tűnt el egymás ingóság is. De a ragadóskezű kocsis mindig szárazon el tudta vinni az irháját, míg végre utolsó helyén rajtavesztett s még mielőtt ott hagyta volna a gazdáját, az tudára jött turpisságának és feljelentette a rendőrségnél. Ettől astán Vörös József úgy megijedt, hogy nem várta meg, míg a rendőrök érte mennek, hanem megszökött. Most körösi a ragadós kezű kocsis, a kit ha elfognak, a bíróság elé állítják a rá kiszült többrendbeli lopási históriáknak miatta.

— **(Egy havi rend.)** A polgármester jelentése szerint a lefolyt március hóban a közigazgatási iktatóba beérkezett 2231 ügydarab, a miből 1182 db lett elintéztve: a kapitánysági külön iktatóba beérkezett 1662 ügydarab, a miből 1611 ügydarab nyert elintéztést. Büntöny volt 12, vétség 14, kihágás 34, cselédkönyv, kiadatott 6 iparigazolvány 12, tüzészet volt 6. Öngyilkosság 2, letartóztatva volt 122 egyén, eltoloncoltatott 56. A vendéglőkben összesen 795 idegen szállott meg. A központban működő községi bíróságnál beadatott 290 panasz, végrehajtás volt 95, árverés 1 esetben. A bányatelepi községi bíróságnál összesen 112 panasz adatott be. Az ujoncozásai hivatal működését illetőleg: március hóban utóállítás nem volt, és a hivatal összes ténykedését a a fősorozásra való előkészületek vették igénybe. Utadóban 1023 frt 49 kr folyt be, vagyis 40 frttal több, mint a megelőző hóban.

— **(Öngyilkos menyecske.)** Tegnap este 6 óra tájban jelentették a rendőrségnél, hogy a Virág-utca 7. szám alatti házban egy fiatal asszony megmérgezte magát. Az ügyeletes rendőrbiztos és tisztiorvos azonnal a helyszínére siettek s ott találták Horváth Józsefné Berta Juliát, a ki öngyilkossági szándékból sósavat ivott. A fiatal, alig tizenkilencéves asszony valamelyik boltban vette a sósavat, mely maró hatású s ha szerves testet érint, a csontig beégeti azt. Ugy látszik, hogy a menyecske nem volt bátorsága az egész mennyiséget, a mit egy üvegben oldott fel, meginni, hanem egy kis pálinkáspohárba töltött belőle s azt hajlított fel. Kinos hatását azonban ennek is

megérezte s apja és testvérei előtt nyomban be is vallotta, hogy megmérgezte magát. Ezek asonnal ágyba fektették és szaladtak a rendőrségre, hogy orvost hívjanak. A menyecskét nyomban beszállították apolás végett a kórházba; életbenmaradása még bizonytalan, mert a bevett mérge, bár csaké-lyebb mennyiségű volt is, ha beleit összemarja, úgy meg nem tartható az élet számára, a mitől családi tragédia folytán akart a fiatal, csinos asszony megválni. Alig egy éve ment ugyanis férjhez Horváth József sósvertikei lakos juhászhoz s házasságukból már egy gyermek is született, mikor az asszony apja nem volt megelégedve a vejével és a leányát hasa hosta. A menyecske pedig szereti az urát és végre is, úgy elkecseregett apjának ama tilalma felett, hogy nem szabad neki visszamenni az urához, hogy elhatározta, miszerint megöli magát. Ezért akart öngyilkos lenni s ha meghal, a családi tragédia áldozata lesz.

— **(Meglopta a lakótársát.)** Boros Károly, járdi (somogy megyei) illetőségű téglamunkás együtt lakott Viktor Pállal, a ki napszámból tartotta fenn magát és nap számos szokás ellenére nagyon szolid életet élt. Annyira szolidat még pedig, hogy nap számjából is tudott félrerakni egy kis pénzecskét s a mellett egy egész öltözet új ruhát csináltatott magának huvétra. Boros Károly csak mosolygott a lakótársa takarékoskodásán s ez az alattomos mosoly jelentett valamit. Hogy mit, erre legkevésbé gondolt Viktor Pál, csak tegnap este jutott eszébe, mikor az új ruháját nem találta a fogason, a mint hazament; a kádáját pedig feltörve találta s abból hiányzott az összegyűjtött pénzecskéje. Az alattomos mosoly ekkor nagyon is nagy fájdalmat okozott neki, a mit egyelőre csak az a reménye enyhít, hogy a tolvaj lakótárs, ha készekül, méltóan megbánhódik azért, mert lopásra vetemedett.

— **(Pécs város közegészségügye)** a lefolyt március hóban általában kedvezőnek mondható, tekintve, hogy a megbetegedések, valamint a halálozások száma úgy az előző havihoz, mint a múlt év hasonló időszakához viszonyítva apadt. Enyhe lefolyásnak voltak az egyes fölmerült tüdőlob, vörheny és hurut-cetek. A kórházak betegforgalma is apadást mutat, míg februárban 816 beteg kezeltetett a 3 kórházban, addig márciusban csak 746. Élve született a város területén 120 gyermek, meghalt 87 egyén, a mely utóbbi számból ha levonjuk a kórházakban elhalt 20 idegent, a szaporodás tisztességes százalékot mutat. Legmagasabb kort ért el egy 96 éves magánazonó. Közéletségen 156 egyén ápoltatott. A dajkaságba adott gyermekeket illetőleg kifogás nem emeltetett. Az élelmi piacok naponta megvizsgáltattak s több alkalommal koboztatott el hamisított tej, romlott főzelék és husnemű. Egészségtelen lakás 4 lett kiüresítve hatósági asszisztenciával.

— **(Szinésztemetés.)** Ma délután mintha egy rövid negyedóra a derű költözött volna be a városi kórház komor, csendes udvarára. Csinos asszonykák és leányok s borotvált arcú férfiak serege lepte be az udvart s bár arcukon szomorúság honolt, mégis olyan jóleső, olyan békítő derűt hoztak magukkal, mert hiszen ki tudna úgy még csak szomorkodni, gyászolni is olyan igazán, olyan szívből, mint a színész tud. Az udvaron pedig ki volt téve egy egyszerű koporsó, melyben szinésztársunk egyik korán elhunyt fiatal kóristája, Molnár József pihente örök álmát. S mikor pont 3 órakor a temetési szer- tartást végző segédlelkés megjelent, szem-

nem maradt szárazon a gyászoló kollegák szemében, a kik busan gondoltak az élet mulandóságára. Ime ott feküdt előttük egy fiatal, életerős társuk a koporsóban, most már megtörve, élettelen testtel, melyet a pusztító kór alig kéthónapi küzdelem után örökre semmivé tett. Szegény Molnár József, a kit délceg természetéről, szép, piros arcáról sokan ismerhettek, kedves és elősékeny megjelenése folytán pedig tágasabb körben és társaságokban igen kedvelték is, előlött pár hónappal egy hideg téli éjszakán meghalt, ágyba esett s többé nem lépett fel a szinpadon, hová ambíciója vonzotta és a hol még sikereket is arathatott volna, ha a körlel- tetlen halál most pályáját örökre meg nem szegi. Betegségében érte a boldogság, hogy isten és emberek előtt övé lett a leány, a kit szeretett, s a ki ma már ösvegyeként állt koporsója mellett. Mert a romboló kór hatalmát a szerelem sem tudta meggátolni s szegény Molnár József tegnap meghalt. A városi kórhásból ma délután 3 órakor testü- letileg kiszétkelt ki szinésztársai a korán el- hunyt fiatalembert utolsó nyugvóhelyére, hol nincs semmi kasirosott glória, csak egy ret- tentően igaz valóság: az elmulás, az örök, csendes, békés nyugalom az elporladásban!

— **(A pénzügyigazgatóságok megvizsgálása.)** A pénzügyminiszter elrendelte, hogy az ország összes pénzügyigazgatóságait vizsgálják meg s a vizálatra kiküldte Amelin báró pénzügyminis- teri osztálytanácsost és Tóth minis- teri titkár. Amelin báró először a fővárosi pénzügyigazgatóságot vizsgálta meg, azután a budapest- vidéket, amelynek megvizsgálását tegnap fejezte be. A vizálató biztosok mind a két igazgatóságnál mindent teljes rendben talál- tak. A vidéki pénzügyigazgatóságok megviz- gálását most kezdi meg.

— **(A pécsi ismétlő iskolák.)** Mivel a pécsi ismétlő iskola kötelesek tul- nyomó százaléka iparos-tanonc s mivel a város amugy is nagy áldozatokkal tartja fenn az iparos-tanonc iskolákat, már régebben elhatározták a torony alatt, hogy ezeket az ismétlő iskola köteleseket az iparos tanoncok- kal együvé fogják csapni, hogy ily módon is némi megtakarítást csináljanak az amugy is kongó városi pénztárnak. Sajnos azonban: polgár- master tervez, minis- ter végez. A kultusz- miniszternek a mai közigazgatási bizottsághoz érkezett leírata ezt az intézkedést, mint tör- vényellenest, nem hagyja jóvá, és utasítja a várost, hogy az ismétlő iskolát, még pedig külön, csakis ezek számára, mielőbb újból létesítse.

— **(Csaló könyvradomány- gyűjtő.)** A rendőrség most egy Bauer Károly nevű csaló könyvradománygyűjtőt tart szemmel, a ki hamis könyvecskéivel járja be a vidéket és a leégett mikéfalni israhelita templom felépítésére gyűjt. Mikéfalva Turócszent Márton mellett van; így tehát jó távolra igyekezett Bauer Károly, hogy csalását észre ne vegyék. Azonban a turócszentmártoni alispán valahogy hallott a csaló könyvradománygyűjtőről valamit s fel- hívta a rendőrség figyelmét, hogy Bauer ur egy községes svindler és ügyes hamisító, mert a könyvradománygyűjtő könyvecské- jére úgy a belügyminis- teri engedélyt, mint az alispáni láttamását úgy hamisította. A csaló könyvradománygyűjtő számára e szerint készen van már a kóter s rendőrségünk tel- jes vendégszeretettel fogadja majd, ha talán Pécsre is ellátogat, hogy hamisított enge- délye alapján kiszoroljon a könyvradol- tozó emberek szobából egy kis aprópénst, amit a saját felségélyezésére szokott fordítani.

— **(Köszgyűlés.)** A pécsi cipész és csismadia betegséggel küzdő pénztár f. hó 19-én d. u. 3 órakor tartja a városi háza köszgyűlé- si termében rendező évi köszgyűlést a következő tárgysorozattal: 1. Elnöki jelentés. 2. Az

igazgatóság jelentése, a számadások kimutatása és a felmentvény megadása. 3. Felügyelő bizottság jelentése. 4. Indítványok. 5. Tizen-nyolc igazgatósági tag megválasztása. 6. Felügyelő bizottsági tagválasztás. 7. Választott bírósági tagválasztás.

— **(Kis halott.)** Krausz Mór és neje szül. Liebllich Frida 3 éves kis fiacskája, Palika, rövid betegség után meghalt. A kis halott temetése ma délután 4 órakor volt az országút 50. szám alatti házból az izraelita temetőben.

— **(Állatkiviteli tilalmak.)** A földmívelési miniszternek a törvényhatóság-hoz érkezett leirata szerint a boszniai és hercegovinai országos kormány eltiltotta a szarvasmarhák, juhok és sertéseknek Bosznia és Hercegovinába való bevitelét Baranya és Tolnavármegyék területéről, csak a sertések bevitelét pedig Somogy vármegye területéről.

— **(Szédelgő kisasszony.)** Nem tudják, hogy kicsoda. Annyi bizonyos, hogy ép oly vakmerőn, mint furfangosan csinálta a dolgát ez a kisasszony, a ki a jótékonyág nevében betolakodott néhány uri családhoz és tárgyakat ajánlott kisorsolásra, 40—50 krt kérvén egy számért. Kifürkészte Pécsen azokat az uri családokat, a kik egymással ritkán érintkeznek, más-más toáletben állított be hozzájuk, más-más előkelő pécsi hölgy nevének égizse alatt. A kisasszony öltözete: bordó ruha, barna köpeny, matrós kalap. Haja bodrozott, szeme élénken csillogó. Előkelő megjelenésű s így nem csoda, ha lépre mentek neki sokan, míg végre megtudták, hogy szédelgővel van dolguk. De a kisasszony erre már eltűnt a városból.

— **(Az egyforintosok bevonása.)** Az egyforintosok száma annyira megapadt, hogy ma már ritkaság számba megy, ha a forgalomban itt-ott előfordulnak. Az 1894. július 24 én forgalomban volt 57.883,361 forintnyi egy forintos államjegyből ez év március hónapnak végéig 56.912,529 forintot váltottak be, úgy hogy a forgalomban mindössze 970,832 darab maradt, melyek aligha kerülnek valaha beváltásra. Ily nagy mennyiségű papírpénznél aránylag sokkal több szokott elkallódní a már bizvást haszonnak tekinthetjük a kvóta szerint reánk eső, körülbelül 300.000 forintot kitevő összeget.

— **(A mulatság vége.)** Kertai János nagydoroghi lakos vigan mulatott a minap a hencsei csárdában. A vig danolás közben észre sem vette, hogy valaki zsebébe nyult s onnét 67 frt készpénzt s egy lójarlatot elloptott. Midőn a mámort kialudta, kezdett csak vesztésege tudatának nagyságára jutni s mindjárt ifj. Farkas István földijét vette gyanuba, a kit el is fogtak s rövid vallatás után tettét be is ismerte. Épen így járt Császár József ozorai lakos is, ki Braun Sándor tothi csárdájában mulatott s mulatás közben 35 frtját lopták el. A tettest azonban mindeddig nem sikerült felfedezni.

— **(Sulyos testisértés.)** Rábli János pincehelyi lakos a Kapos-csatornából egy gerendát akart kihuzni; midőn épen javában erőlködött, hogy a hatalmas gerendát a partra vonszolja, tetten érte Szűcs Vince faőr, a ki aztán neki esett az amugy is kimerült embernek, véresre és félholtra verte őt. A brutális embert elfogták.

— **(Hány iparos van Pécsen?)** A pécsi ipartestület legújában összeállította tagjai névsorát, illetve a pécsi iparosok létszámának kimutatását. E kimutatás szerint Pécsen összesen 794 iparosmester van, kik a különböző iparágak közt számok szerint a következőképp oszlanak meg: ács 11, aranyműves 6, asztalos 46, aranyozó 3, bádogos 13, bognár 13, bocakoros 4, borbély 27, csatkovács 1, cserepes 17, csismadia 45, cipész 123, cukrász 7, cimfestő 2, építész 10, esztergályos 7, esernyő készítő 2, faze-

kas 6, fészta 4, foittieztító 1, gombkötő 1, gipszöntő 1, hangszerész 3, harangöntő 1, harisnyakötő 8, hentes 42, kádár 16, kalapos 9, kárpitós 8, kefekötő 4, kesztyűs 4, kocsigyáros 3, kéményseprő 3, kosárfonó 1, kolompár 2, kovács 19, kőfaragó 19, könyvkötő 5, köteles 4, kaptafás 4, kőszőrűs 7, kőműves 11, lakatos 17, mázoló 7, mészáros és szurószéktartó 23, malomépitő 3, mézes kalácsos 5, nyerges 4, órás 12, orgonakészítő 4, puskaműves 2, reszelővágó 2, rózműves 3, ruhafestő 3, sütő 45, szabó 94, szappanos 4, szijgyártó 9, szítás 2, szobafestő 14, szerkovács 1, szűcs 4, székcsináló 5, takács 2, timár 2, vésnök 2.

— **(Temetés zeneszó mellett.)** Ma délután 4 órakor szomorú zeneszó mellett vonult egy halotti menet végig a szigeti-országútról be a Ferenciek-utcájába s át a király-utára, honnan a budai külvárosi temetőbe kísérték a koszorúktól elhalmozott koporsót, melyben egy fiatal cigányasszony, Hegedűs Katalin aludta örök álmát. Zeneszó mellett ment utolsó útján a fiatal, 26 éves korában meghalt asszony ki a temetőbe s nagyszámu résztvevő publikum kísérete koporsóját, melyre Rác Gusztó zenekara szép koszorút helyezett részvéte jeléül.

— **(A hamis tanúk.)** Szenzációs esetnek voltak szemtanui tegnap d. e. a pécsi kir. törvényszéknél a végtárgyalás hallgatói. Honig Jakab pécsi kölcsönközvetítő ügynök bűntényét tárgyalták s a vádlott tanui közt ott voltak Kohn József és Lauffer Ödön pécsi lakosok is, kik Honig Jakab javára tettek udyan tanuvallomást, de e tanuvallomással csak a saját kárukra voltak, mert nyomban a végtárgyalás többi tanui és írásbeli adatok demonstrálták, hogy a tény mire nevezettek tanuvallomást tettek, nem áll s mégis meg is esküdtek reá mindaketen. Nagy Géza dr. kir. alügyész, mint a vádhatóság képviselője, rá is mutatott a két tanu hamis tanuságtételére és kérte azoknak bűnvádi eljárás alá fogását. A kir. törvényszék ezt el is rendelte s a hamis tanuk ügye ekkép a kir. ügyészség elé kerül.

— **(A szép barátnő.)** A mult hetekben egy ilyen kis hirdetés jelent meg egy helybeli lapban

„Szép barátnőt keres, 30 éves uriember. Esetleg anyagi támogatás. Választ kér poste restante „Szimpatikus“ jelige alatt.

A kis hirdetésnek meg is lett a kívánt eredménye. Vagy harminc helyesirási hibákkal telt, de annál inkább gyöngyvirágszesz-illatu levélke érkezett a szimpatikus urnak a postára, a ki mikor átolvasta őket, sehogy sem tudott köztük választani. Végre mind a harminc darabot beledobta a — kályhába és befűtött vele. Nem akarta lelkére venni, hogy harminc barátságot kereső, tisztaszívű hölgyet felültesen, lévén ő nem harminc, hanem az ötvenes évek felé hajló agglegény s szimpatikusnak is annyiban nevezhető, a mennyiben a holdvilág nagyon szimpatizott a feje bubjával. De agglegény tervez s szép barátnő végez. Nagyhét első napján ismét kapott egy posterestante levelet a szimpatikus uriember s mintha a sors intését látta volna benne, ezt már nem égette el, hanem megismerkedett — a szép barátnővel és édes kettesben járták végig a nagyheti ajta tösságokat. Husvét ünnepepedig kirándultak Harkányba s ott voltak egész tegnapig. Tegnap aztán a szimpatikus uriember egy edül jött haza Harkányból. Egyedül, mert szép barátnője megszökött tőle, emlékül vive magával a szimpatikus ur két szép brillánt gyűrűjét és arany zseboráját láncostul együtt. A szimpatikus uriember most a rendőrséggel keresteti a szép barátnőt.

— **(A szőlőkultúra fejlődése.)** A lefolyt években, mióta az olasz borok behozatala megkezdődött, a hanyatlásnak indult

magyar szőlészet mindjobban talpraáll; az országban lázasan folyik a munka a szőlők feujtása körül és mintha a gazdák összeesküdtek volna az idegen bortermékek behozatala ellen, oly szépen gyarapodnak azokon a vidékeken is a bortermelő helyek, a melyekben a fillokszera a legnagyobb rombolást és pusztítást idézett elő. Még ugyan most is számos helyen okos pusztításokat a fillokszera, mindazonáltal a szőlőtermelés ügye pár év mulva ha nem is tér vissza, de közel fog állani a mult idők szép emlékeihez. Baranya, Tolna, Somogyvármegyék is nagy haladást mutathatnak fel a szőlőtermelés fejlesztése körül s alig győzik eléggé a szőlővesszőket beszerezni, hogy a keresletnek, mely a közép-, nagy- és kisbirtokosok részéről nyilvánul, megfelelhessenek. Az idén tehát, hacsak kisé is kedvezni fog az időjárás a szőlőmunkának s fagy vagy jégeső meg nem tizedeli a szépen fakadó szőlővesszők hajtásait — ámbár néhol sok a megvakult szem ólmos eső és fagy következtében — annyi szőlőnk és borunk teremhet, hogy többé olasz borokra rá nem szorulunk. ellenkezőleg, marad még kivinni való feleslegünk is!

— **(Lefőzött vigéc.)** A millenniumi kiállítás pompájáról folyt a minap a beszéd, a Pécs felé jövé személyvonat egyik II osztályu fülkéjében. — Az utasok majd mind-egyike megegyezett abban, hogy a kiállítás nagyszerű lesz, — csak két uri formájú ember volt más véleményben. Az egyik — valami Eisler nevű, magyar születésű, de később osztrákba ojtott, bécsi tudakozó kutató (magyarul: chercheur) — amint már azt ilyen exhafaiak szokták, kicsinylő hangon szolt a mi kiállításunk készülődő látványosságairól, erősen hangsulyozva, hogy ő a legutóbbi párisi és chicagói kiállításokon olyanokat látott, amilyent még eddig sehol sem lehetett látni. „Az volt valami, mikor kérem fölmentünk az Eifel toronyra és onnét lenéztünk, aztán mikor kérem, lejöttünk és láthattuk a világ legnagyobb gyémántját, meg kérem azt a sok millió embert, hát kérem, mi lesz ehhez képest a budapesti kiállítás? Hiszen, a mit ott lehet majd látni; azt kérem, egy magunkfajta intelligens ember már ugy is látta!“ Társa — egy már mintegy tíz év óta a magyarságot boldogító német mérnök — folytonos: „Schmarn, natürlich, — aber freilich“ stb. közbekiáltásokkal kontrázott a henegeő kutatóknak — mignem az utasok egyike — egy jóra-
való, józaneszű pécsi iparos, kibem már forrott a vér u sok haszontalanság hallatára — imigy nem szolt a szaporabeszédű szónokhoz: „Már pedig lássa, én aszondom, hogy a mi kiállításunkon is lesz olyasmi, amilyent sehol még ezen a kerek földön nem lehetett látni!“ — „Ugyan már, hogy mondhatja ezt?“ — „Már pedig én tudom, hogy lesz!“ — „Hát aztán mi volna ez a nagy látványosság, a mit még nem lehetett látni, — talán az „Ős Budavár“ vagy éppen az aquarium?“ — „No, no! se nem a Budavára, meg nem is az okarium — vagy minek hiják, mit tudom én — hanem nálunk majd láthat olyan vigécet, amelyik nem henege, meg aztán olyan németet, amelyik nem huncut!! — Ugy-e, hogy ilyet még nem látott?“ . . .

— **(Ellopott csizma.)** Ma délután beállított a rendőrségre egy ember egy szál csizmában s az egy csizmára mutatva, keserű hangon ezt mondta:

— Látják ezt-e?
Azt mondták neki:
— Látjuk.
Az ember erre megint azt mondta:
— No hát! A másikat ellopták, keressék meg.

A mondott dolog fölött szörnyen elálmélkodának, mi ugy látszik, meglepte az embert is, mert az ujfen így nyilatkozott meg:

— Pálinkáztam a boltba a Jókai-téren. A pálinka jó volt, de a jobbik szár csizmám mindig szorított. Hát lehúztam, oszt' a sa rokba tettem. Mire a pálinka elfogyott, a csizmám valaki elkaparította. Szerencse, hogy csak egyiket, mert másként mezteláb kellett volna eljőnnöm a rendőrségre, amit kutya módon szégyenlettem volna.

A nyomozás menten megindult s a fél csizma menten megkerült.

Egy csavargó lopta el és éppen akkor csipték meg a legényt, mikor az a fél csizmát egy zsidárusnál el akarta adni.

Az ember szörnyen megőrült a visszakapott jószágának, ünnepélyesen felhuzta s így szólt:

— No hát, mondom én, hogy nem holt meg még az igazság. Csak azt tanujja ki az ember, hogy hol keresse.

Ezzel méltóságjeljesen távozott.

— **(Kérek jegyet egy tarisznyáért.)** Így kiáltott fel ma délelőtt a vasuti pénztárnál L a c s k a v i c s József szentlőrinci lakos, miközben magasra emelte a jegyváltó publikum feje felett a kezében levő szörtelenre kopott bőrtarisznyát. A pénztáros nem igen hederített a tarisznyás atyafira, csak mikor az a pénztáros ur fejét és a tarisznyát együtt kezdte emlegetni s bizonyos érintkezési viszonyba ígerte hozni, akkor vetett rá ügyet s a rendőrök figyelmébe ajánlotta. A rendőrök előtt aztán bevallotta Lacska vics uram, hogy ő bizony — mi tagadás benne — a zónapénzen egyik pécsi

pálinkásboltban sziverősítőt vásárolt s most a tarisznyáját kell zálogba csapnia, mert megveri a felesége, ha haza nem megy a legközelebbi vonattal. Persze azt nem gondolta, hogy a vasuti pénztár nem — zálogház. Pedig nem is kapott volna jegyet, ha valahogy Zalanek József, szintén szentlőrinci ember, ki nem vetődik az indóházhoz s az meg nem embereli a zónapénzzel. A mit aztán Lacska vics azzal hálált meg, hogy a kopott tarisznyát a Zalanek nyakába kerítette, ő maga pedig felugrott a vonatra és boldogan elzökocsizott hazafelé.

Művészet, irodalom.

○ Szegény Jonathán. Millöckernek e fülbemaszó operettje szolgált tegnap az új énekes személyzet bemutatójául s az a csekély számú közönség, a mely e bemutató előadást végighallgatta, meg lehetett elégedve az eredménnyel. M é s z á r o s Cornelia, az új szubrett Molly szerepében igen kellemes jelenség volt; élénk s mégis diszkrét játékaival, csengő, kellemes organumával s jól iskolázott énekével általános tetszést aratott s nem egyszer nyílt színen viharos tapsokra ragadta a közönséget. P e r é n y i József tenorista is, kit közönségünk különben már korábbi időkből ismer, szintén jó benyomást tett Vandergold szerepében. Hangja nem éri el ugyan azt a magasságot, a melyben Sz. Nagy Imrénél volt alkalmunk gyönyörködni, de a közép fekvésekben erőteljesen és kellemesen cseng. Játéka ugyan sok kívánnivalót hagyott fenn, no de ebben a tekintetben elődje sem valami nagyon kényeztetett

el bennünket. B o r o s Endre, mint buffo, Quicly Tóbiás szerepében meglehetősen megállta helyét, bár éneke nem ütötte meg a kellő mértéket, de úgy hisszük, ez nem is volt alkalmas szerep arra, hogy új komikusunk tehetségét teljes mértékben megítélhesük. A felfrissített kar sokkal jobban fest, mint az, a melyhez a tóli évadban szerencsénk volt, a katonaszenekart azonban sajnos nélkülöztük, mert az új zenekar sem teljesség, sem fegyelmesség dolgában nem mérkőzhetik assal. A régi erők közül dicsérettel kell megemlékeznünk J u h á s Ikkáról, ki Harriett szerepében pompásan volt disponálva és K i s s Pistáról, ki a címszerepet Polgár helyett improvizálva, de igazi bravurral játszotta meg.

○ Az Árpádok korát tárgyalja az a hatalmas kötet, mely mint a Magyar Nemzet Millenniumi Történetének második kötete most a könyvpiacra került. Az egész kötetet Marcali Henrik egyetemi tanár írta, fényes kiállításáról pedig az Atheneum kiadótársulat gondoskodott a legnagyobb áldozatkészséggel. A 700 lapra terjedő kötet közel 400 szövegképpel és 42 külön műmelléklettel van díszítve, utóbbiak között nem kevesebb, mint 14 remek kiviteli színnyomat, továbbá számos heliogravure, térkép, okirat-hasonmás stb. Marcali Henrik ezen jeles monográfiát, mely a legteljesebb azok közül, melyek az árpádkorról esideig megjelentek, rendkívüli eredetiséggel és alaposítással írta meg. A Millenniumi Történet harmadik kötete tudvalevőleg már két hónappal ezelőtt megjelent s így most már három befejezett kötet bizonyítja, hogy e nagy-szerű vállalat mennyire megfelel mindazon vállalkozásnak és reményeknek, melyeket megindulásakor hozzáfűztünk. A negyedik kötet, melyet Fraknoi írt, már sajtó alatt van

— Igen, irok. Eztán már több időm lesz reá. Mert el akarok költözni Budapestről.

Sikoltva ugrik talpra e szavakra a leány. És ijedten, remegve tapad oda tekintetével Saul ajkára, a másik pillanatban pedig lerogy a pamlag sarkába és hangos zokogásba tör ki.

— El akar költözni? Itt hagyni engem árván, egyedül, magamra?!

Saul szinte megrémül ettől a nem várt eredménytől és gyengéden emeli a leányt magához s úgy vigasztalja.

— Mi baja, az istenért, Évike? Hiszen már nincs egyedül, nincs árvaságban. Ismeri, tiszteli mindenki s neve egy fényes jövődöt jelent.

Az pedig kiszakítja magát a gyengéden átfogó karok közül és a zokogástól elfojtott hangon feleli:

— Mit ér mindez nekem? Idegen az egész világ, a dicsőség és fényes jövő az én számomra! Csak egyedül ön volt, Saul, az én jóbarátom s most már önt is elveszitem!

Saul örömmel látta a leány felindulását. És erőt véve magán, meg akarta tudni a sorsát, a mi reá vár.

Felállt hát és odalépve Évihez, megint csak megfogta annak a kezét s odavezetve egy székhez, leültette reá, ő pedig egy másikon foglalt vele szemben helyet.

— Nézze csak, Évike, beszéljünk komolyan, bizalmasan, a hogy egymással mi szoktunk. Lássan, végre is kegyed nem maradhat oly elzártan a világtól, mint eddig volt. Vagy ha úgy marad, a világ titkot sejt ez elzárkózottság alatt és utána fog kutatni . . .

mint elveszítette már ime Vas Arankát, — akkor az élet csak sivár pusztaság lesz számára mindörökké.

De pedig nem mondja meg neki. Mert nincs ereje hozzá. Valamint arra sem érez magában elég erőt, hogy még egyszer négy szem közt beszéljen Vas Arankával; hogy megkérdezze tőle, mért kutatta ki a titkát és legalább őszinte, tiszta szívből boldogságot kívánjon neki.

És kilépve a platánfák mögül, mindig a vendégek legélénkebb rajában tartózkodik a szinte vigyásva ova-kodik attól, hogy a leánynyal megint egyedül maradjon. S mikor az első bucsuzó vendégek elkészönnnek a házi-asszonytól, a ki mellett a tanácsosné és Vas Aranka mosolyogva üdvözlik őket, ő is bucsuzik.

— Isten velük, a viszontlátásra! Mondja az öreg bárónő kedves vendégszeretettel és jelentősen teszi hozzá:

— A viszontlátásra Aranka eljegyzési estéjén!

A vendégekkel kezet fog aztán s azok sorban bucsuznak el a tanácsosnétól és leányától is. Így kerül a sor reá is s mikor Vas Aranka puha, kis keze hidegen megérinti az övét, Saul úgy érzi, hogy ebből az erőltetett hidegségből valami égető parásztűz vágódik át az ereibe s a leány szeméből heves, erős pillantás téved az arcára, mintha emlékezetébe akarná vésni ezt az utolsó bucsuzást.

A mire Saul még akkor is rágondol, mikor ott ül a színházban és lelke büszke örömtől boldog az ünnepeltetés miatt, melyben a debütírozó Pankotai Évit részesíti a közönség.

A siker tehát teljes. Minden jelenet után felhangzik a taps, koszorúkkal és virágbokréttakkal árasztják el az új színpadi csillagot s a darab végével állva tapsolja

és a nyár folyamán megjelenik. Est, mint értesülünk, a hatodik kötet fogja követni, mely az év vége felé nyár befejezését. Így tehát a folyó év végével a monumentális vállalat fele része az előfizetők kezében lesz. Minél inkább előrehalad a mű, annál jobban domborodik ki a vállalat monumentális volta, és annál inkább kell hinnünk, hogy nem lesz a hazában művelt család, mely a millenniumot megünnepelné anélkül, hogy a lefolyt eszedévről szóló eme remek kivitelű történelmi munkát becserezze. A mű ára kötetenként fűszere 6 frt, díszkötésben 8 frt.

Törvényszék.

§ Miklós Pista komponistája. Tegnap egész napon át Hónig Jakab helybeli ügynök családi bűnjegyét tárgyalta a pécsi kir. törvényszék. A végtárgyalásra Hónig ellen két rendbeli büntetés is volt kitéve; egyik Bráda János panassa folytán, mely sikasztás büntetést foglalja magában, másik Fóris József, illetve Szőr János és Szőr Ferenc keői lakosok panassa folytán, mely okirathamisítás és csalás büntetést képez.

As első bűnjegy röviden abból áll, hogy Bráda János átadott Hónignak egy kölcsönt, assal a megbízással, hogy Hónig hajtsa azt be az adós Nikolits Nándoron. Asért adta pedig át neki teljes bizalommal, mert Hónig mint afféle kölcsönösszerződ-ügynök, értett a pénzügyek lebonyolításához. Felhatalmazta pedig Bráda arra is, hogy a kölcsönben irt összeg fejében 200 frtot is felvehet, de kevesebbet nem; ha pedig többet bir a 200 frtnál behajtani, a többlet fele az övé lesz utánjárás díjúl. Hónig bele is ment az egységbe assal állítván falhos Bráda Jánost, hogy aláírása nélkül nem ve-

heti föl ő a pénst, az adósevel hátuljára odairatta a nevét. Bráda est gyanutlanul megtette; de csak a követkeseményét akkor látta, mikor Hónig a pénst behajtván, 200 frtból is csak 95 frtot adott neki, a kötvény hátuljára irt engedményre hivatkozván, melyben Bráda saját aláírásával elismeri, hogy csak 95 frtot kér magának a kötvény összegből visszaadni. Világos tehát, hogy Hónig Jakab a kötvény hátuljára azért iratta oda Bráda nevét, hogy aztán az üres lapra a névalírás fölé odavezethesse az engedményes irtat s ilykép akarta a sikasztás vádjá ellen magát biztosítani. Ez azonban nem sikerült neki; mert az engedélyes irtat utólagos, Bráda tudta nélküli kiállítás nyilvánvaló lett s így a 105 frtnyi összeg elsikkaasztásában bűnössége bebizonyított.

A második eset Hónig Jakab agyafurtságának már nagyobb szerű eredménye volt. Történt ugyanis Keöben, hogy Fóris József odavaló lakos és felesége az anyjukat meggyilkolták. Fóris vagyonos ember hírében állott s az így gazda nélkül maradt vagyona vetette szemét Hónig Jakab. Utána járt a dolognak s kitudta, hogy Fórisnak a többek közt olyan házbirtoka is van, melyet megvett ugyan, de még nincs a nevére irtva. Egyet gondolt tehát s kiment Keöre s ott Szőr Jánossal találkozáván, attól megtudta, hogy épen a Szőr család az, kitől Fóris hástelket vett, de a nevére nem iratta s most, hogy a börtönbe jutott, nem is tudják, mi lesz az eladásból. Hónig Jakab megnyugtatta Szőr Jánost, hogy épen ezért van ő most itt. Fóris József megbizta Miklós István pécsi ügyvédet, a kivel ő mint ügyvéd társvezet ügyvédi irodát, hogy rendezze az ingatlanai dolgát. Szőr János egyszerre bizalommal lett a fiskális

ur iránt s elmondta, hogy ő nem látott ám még a hástelkek árából semmit s 295 forint követelése lenne Fóris Józsefen s 100 frtot pedig az a hástelken levő ház szarufái és tetőzete fejében tartozik neki adni. Hónig megnyugtatta, hogy est ő mind tudja s nyomban át is adott neki egy adósevet 395 frtról, melyet ő, mint Fóris József ügyvédje, irt alá. Majd Szőr Ferencet és özv. Szőr Jánosnét kereste fel, a kinek a ház 800 frtnyi vételárát Fóris József annak idején kifizette, de a kik a Ferenc öcscsét, Jánost e pénzből kimismásolták. Ezekkel is elboldogult a fiskális ur s aláíratott velök adóseveti szerződést, hogy most már a nevére irattassék a ház Fóris Józsefnek. De a szerződést előttük nem töltötte ki; csak később s ekkor saját magát irta bele vevőnek s ily alapon nevére is kebeleztette a hást, sőt még egy darab szőlőt is. A mint az átíratási végsést megkapta, nyomban 1500 frt terhet vett fel a házra, még pedig úgy, mintha azt testvérétől Hónig Benitől kapta volna kölcsön; egyszermind Gájer József keői kecamárosnak árulni is kezdte a birtokot. Ekkor azonban kistült rá a család s megindított ellene a bűnvádi eljárás, melynek alapján tegnap tartotta meg ellene a pécsi kir. törvényszék a végtárgyalást. Honiggal együtt a vádlottak padjára került a két Szőr testvér is, azért, hogy a már tulajdonukat nem képezett birtokot Honignak eladták. De kiderülvén rájuk, hogy ők teljesen jóhiszeműleg jártak el s csak Honig csalásának eszközei voltak, a kösvádó dr. Nagy Géza kir. alügyész velök szemben a vádat elejtette. Így tehát egyedül Honig Jakab — Miklós Pista ügyvédkompanistája — esett ítélet alá s a vádlottak padjáról bizonyára áthajtotta volna magát Amerikába, a hol Miklós Pista szabad levegőt szív.

ki háromszor egymás után az elragadtatásban mámoros közönség Pankotai Évit.

A ki pedig, mikor diadala kivívása után haza érkezik lakásába, idegesen dobálja le magáról felöltőjét, kalapját s nyughatatlanul jár-kei a lámpa lila fényétől kedves világításba helyezett szobában a puha szőnyegen, míg csak kopogtatás nem hallatszik az ajtón.

S a mikor belép azon Dömeházi Saul, elébe szalad, mint egy gyermek és két kezével ragadva meg a jobbját, úgy köszönti.

— Óh, csak hogy eljött! Ugy vártam már s szinte sirni szeretnék most örömben, hogy itt van, Saul!

S vezetí oda a pamlaghoz s leül maga is mellé. Közel, közvetlen közel hozzá, mint a gyermek szokott az apjához s úgy csicsergi a fülébe szavait.

— Oh milyen boldog vagyok, édes Saul, milyen boldog vagyok! Hogy ünnepeltek! Hogy szeret az a kedves közönség! Hát magának tetszettem-e, mi?

Tesszi hozzá egyszerre és remegve néz fel Saulra.

— Tetszett aranyos kis művésznőm, tetszett. Feleli az s aztán az ő lelkes, az ő zengzetas, szép hangján mondja el a hatást, a mit a debüt ő rá és a publikumra egyformán gyakorolt.

— Óh köszönöm, köszönöm! Mert mit érne nekem a világ minden sikere, ha az én tanítómesterem, ha az én pártfogóm nem lenne megelégedve velem.

S mielőtt még Saul megakadályozhatná, lehajol a puha kis kezében szorongatott erős férfikézhez a leány és egy csókot lehel arra, a hála, a szeretet csókját.

— De Évike, mit csinál? . . .

Kiáltja Saul meglepetve és önkénytelenül ki akarja rántani kezét a leány kezéből. As azonban nem engedi.

— Nem, nem, Saul! Ast tettem, a mit tennem kellett. Hiszen ez a kéz emelt ki a biztos bukásból és segített a dicsőség polcáig. Ez a kéz nemcsak jóbarát, nemcsak a gondos apa, de az önérszetes, a büszke férfi keze is, a ki sohasem kért ezért a segedelemért magának semmit.

E szavakból többé nem a leány, nem a rajongó lélek, de a nő elismerése, a nő büszke hálája szól Saul felé és az, hogy újabb meglepetését elpalástolja, siet ellenvetését megtenni.

— Hát nem elég jutalom volt-e számomra, Évike, hogy kegyedet boldognak, megelégedettnek láttam?

— Hiszem, Saul, hiszem. De mégis szerettem volna, ha legalább ast kérte volna tőlem, hogy valamelyik darabjában debütirozzam. De persze ezt tenni már tiltotta irói önérszete; én pedig nagy örömben csak későn gondoltam erre.

— Hiszen, ezt még ki lehet pótolni. Szól mosolyogva Saul.

— Ugy-e ki, ugy-e ki? kiált a leány és örömben tapsol apró kezeivel. Óh beh boldog is leszek, ha direkt az én számomra ir egy szerepet s azt én kreálhatom először a szinpadon. Ugy-e ir? No, igérje meg!

És kezeit összekulcsolja pihegve emelkedő kebelén s úgy néz kérve, könyörögve nagy, fényes szemekkel reá.

Saulnak egyszerre agyához vágódik egy gondolat. Es annak hatása alatt, elfordítva a leány csodásfényű szemétől a tekintetét, megszólal.

Az ítéletet épen este fél 7 órakor hirdette ki a törvényszék, mely szerint Honig Jakab család és sikkasztás büntette miatt 3 évi börtönre lett ítélve. Az ítéletben a kir. ügyész megnyugodott; az elítélt — természetesen — felebbezést jelentett be.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése április hó 9-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A földmivelési tárca költségvetése járta. A mai nap első szónoka Feleki Árpád gróf volt, a ki a hitbizományi birtokok alapításának korlátozását és a kincstári földbirtokoknak kis parcellákban leendő bérbeadását kérte.

Wittmann János az állattenyésztés nagyobb gondozását sürgette.

Smialovszky Valér kérte a minisztert, hogy intézkedjék aziránt, hogy a kisbirtokosok igen kis részekre ne legyenek földarabolhatók.

Polónyi Géza figyelmezteti a mi-

nisztert az amerikai kivándorlásokra és sürgette az intézkedést, hogy a magyar földműves nép jobban boldogulhasson.

Bessenyei Ferenc a visszabályozásoknak gyors keresztülvitelét sürgette.

TÁVIRATOK.

— **Kassits sajtópöre.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ma vette kezdetét a budapesti sajtóbíróság előtt Kassits Péternek Kabos Ede, a „Magyar Újság“ című kormányparti néplap munkatársa ellen indított sajtópörének tárgyalása. A tárgyalás Zsittvay Leó elnöklete alatt a közönség legnagyobb érdeklődése mellett folyik.

— **A kiegyezési tárgyalások folytatása.** (A „P. F.“ eredeti távirata.) Badeni gróf. Bilinszky és Glanz báró osztrák miniszterek a holnap újra felveendő kiegyezési tárgyalásokra Budapestre érkeztek.

— **A román királyi pár Abbasiában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A román király és királyné tegnap Rinaldini lovag helytartót hosszabb kihallgatáson fogadták.

— **Egy bankhás bukása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A müncheni tőzsdén tegnap este hire futott, hogy a Euchs Söhne ottani bankcég, melynek Würzburgban, Kissingenben és Aschaffenburgban fiókjai vannak, bezúgott a fizetései. A passzívák állítólag 700,000 márkára rugnak. Legtöbb egy frankfurti bankház és egy magán személy vannak érdekelve.

Laptalajdosos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó

Hirdetések.

Cs. és kir. szab.

Zentler-féle

férfi és gyermekruháktár Pécsen, király-utca, Bazar épület, a városházával szemben.

„Millenium-öltönyök“

a legújabb és legdivatosabb

Lodenposztóból

a legdusabb választékban, továbbá tavaszi felöltők, felső kabátok, haveloc, és öltönyök a legfinomabb angol és francia szövetekből bámulatos olcsó árakon ajánl a

ZENTLER-féle

cs. és kir. szab. úri és gyermekruháktár

Pécsen, Király-utca 1. sz., Bazarépület. Figyelmeztetés! Ez a legújabb loden-szövetek általános elismert tartóssága által azon kedves helyzetbe vagyok, hogy annak minősége valamint olcsó ára folytán minden külföldi és fővárosi legnagyobb hasonló üzletekkel versenybe lépnek!

„MARGIT“

GYÓGYFORRÁS.

„MAGYAR SELTERS“

Vegyelemezve a budapesti m. kir. egyetemen. Szerencsés vegyi összetétel, kevés szén-dioxid, és gazdag, főleg kötött szén-savtartalma kiváló hatásnak bizonyult, különösen **tüdőbántalmak** ellen, a hol a szabad szén-sav csak kisebb jótékony hatást ér el, a beteg a káros, sőt veszedelmes izgatástól, ellenben a főleg kötött szén-sav gazdagsága a gyógyhatású alkotórészeknek a beteg testrészekbe való gyors és biztos felvételét eszközöli. Ezen tulajdonságának köszönhető a Margit-forrás azon kiváló előnyét is, hogy a hol szabad szén-savtartalommal erősebb ásványvizek, mint a **seltersi, gleicherbergi, tődőbajekben**, különösen **tüdővérzés** ellen már nem alkalmazhatók, a Margit-forrás itt is a legjobb hatás mellett folyton használtatik.

A **tüdőbetegek** klimatikus gyógyintézetekben, különösen a leglátogatottabb **Görbőderfőben** a Margit-víz otthonosá vált. — Orvosi tekintélyeink Budapesten: dr. Korányi, dr. Gebhardt, dr. Navratil, dr. Poór, dr. Kétly, dr. Barbás; Bécsben: dr. Bamberger, dr. Dasek, stb. a legjobb eredményt alkalmazzák a légző-, emésztő- és húgyszervek általános krónikus bántalmainál.

Mint ivóvíz

præservatív gyógyszernek bizonyult a **kolera**-megbetegedés ellen,

borral használva a legegészségesebb ital!

Kizárólagos
főraktár

Édeskuty L.

cs. és kir. és osztrák
k. udv. ásványviz-
szállítóudm.,
Budapest.

Ugyisintén kapható minden gyógyszerárban, fűszerkereskedésben és vendéglőkben.

A magyar királyi államvasutak gépgyárának vezérigénysége

Budapest, József-körut 41. szám alatt.

Ajánlja: a magy. kir. államvasutak gépgyárában készült gőzeséplő garnitúráit, ipari czélokra alkalmas „Compound“ lokomobiljait és egyéb gazdasági gépeit.

1896. évi augusztus 1-től Váczi-körut 32. és József-körut 41. sz. alatt.

Schönwald Imre

vizsgázott órás, ékszerész és látszerész

Pécsett,

Király (fő) utca, Hattyu épületben.

Bétabotok valódi ezüst
fogantyúval 5 frt

Eccasé börtörzék valódi ezüst éki-
mény és monogrammal 6 frt

Jegyzéke azon tárgyaknak melyek állandóan raktáromon vannak:

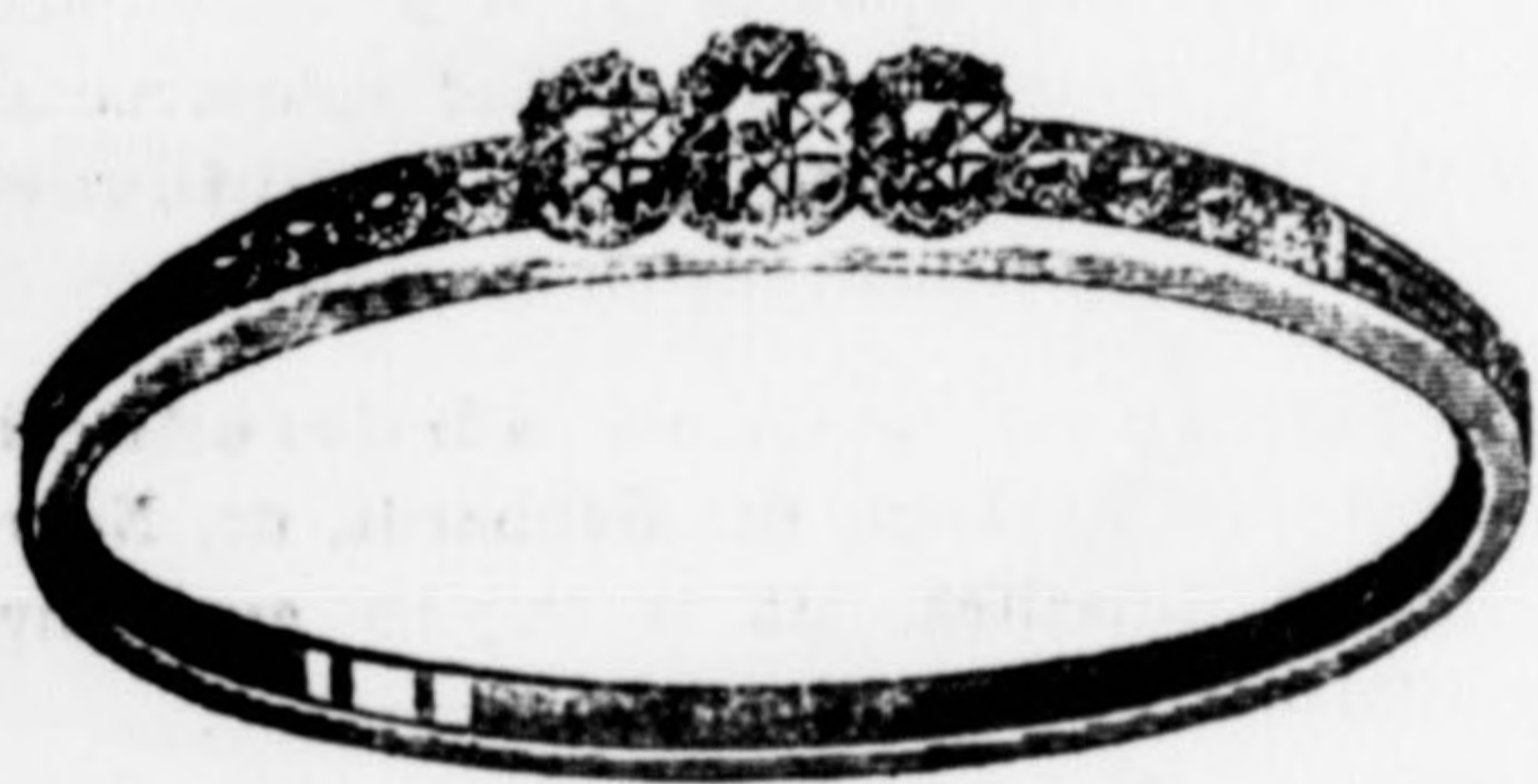
Valódi ezüst evőkészletek 6—12 és 24 személyre 50, 120, 160, 300, 400, 430, 800 frtig.

Valódi gyémánt, brillánt és más ékkövekkel dolgozott ékszerek a legújabb és legszebb kivitelben minden árakban 25 frttól 3000 frtig.

Valódi ezüst állványok, kenyérkosarak, czukortartók, gyertyatartók, tálcák, serlegek stb. 20 frttól 500 frtig.

Legnagyobb raktár a legjobb valódi ezüst és arany angol és svajczi zseb-órákból eredeti gyári árak szerint.

Salon, ebédlő, iroda, konyha és ébresztő órák minden stylben gazdag választékban.

Különlegesség párisi bronz álló és utazó órákban, miniatúr női arany órák gyöngy és valódi gyémánt lánczokkal.

Párizsi iparművészeti tárgyak u. m.: virágtartók, asztali állványok, képkeretek, bor, sör és cognac készletek, girandolok, consoldiszek, író és dohánykészletek stb. pazar szép kivitel és igen mérsékelt árakkal.

Saját aranyművesi, vésnöki valamint most nagyobbított órásműhely a hol minden e szakmába vágó munkálatok és javítások a legjutányosabb árak mellet igen rövid idő alatt készítettnek.

